

Oriol Canosa

L'enigmàtic senyor Nosaltres

Il·lustracions d'Ona Causa

Tardor

La Laia mira cap avall des del balcó de casa. Un dels vagons del seu tren de fusta ha caigut i ha anat a parar al pati del veí.

El busca. Li sembla que l'ha vist. Sí, entre aquells testos de geranis es veu una petita taca vermella. És el seu tren.

No és fàcil de veure, entre tantes plantes. El pati del primer pis sembla una selva. Fins i tot, en alguns testos grossos, hi creixen arbres.

I ocells. El pati és ple d'ocells que volen lliures, sense cap gàbia ni res que els impedeixi marxar.

Però no marxen, sempre són allà, cantant.

Abans de trucar, la Laia llegeix el cartell que hi ha a la porta:

«Senyor Nosaltres», diu el cartell. «Quin nom més estrany», pensa la Laia.

Truca.

Riiiiiiiiing!

–Quina curiositat, no he vist mai el veí –es pregunta la Laia–. Com deu ser?

Ningú no ve a obrir la porta. Però la Laia para l'orella i sent soroll dins del pis. És evident que hi ha algú... Per què no obren?

Torna a trucar.

Riiiiiiiiing!

Passa una estona. I llavors, quan ja és a punt de marxar cap a casa, sent que algú remena el pany.

La porta s'obre.

–Bon dia, en què la puc servir?

La Laia es queda parada. Quina fila que fa, el senyor Nosaltres! Porta una gavardina llarga fins a terra i cordada fins dalt, un barret ample i molt estrafaolari i té la cara tapada per una màscara de color blanc.

–Puc ajudar-la en alguna cosa? –insisteix el senyor Nosaltres.

–El meu tren –reacciona la Laia–. Soc la Laia, la veïna del tercer pis. El meu tren ha caigut pel balcó i ha anat a parar al seu pati. Me'l podria tornar, si us plau?

El senyor Nosaltres se la mira. O això li sembla a ella, perquè els ulls de la màscara són de plàstic. Com s'hi veu?

–I és clar que sí, petitona –respon. A la Laia li sembla que, darrere la màscara blanca, el senyor Nosaltres somriu–. Torna cap a casa, ara te'l faré arribar.

La Laia puja les escales. A la cuina, agafa unes galetes i surt al balcó a menjar-se-les. No es pot treure el senyor Nosaltres del cap. Quin personatge tan curiós!

Cada cop que sent l'ascensor o algun soroll al replà, corre a obrir la porta. Però mai no és el senyor Nosaltres. Com pot ser que trigui tant? Potser no ha trobat el tren? I això que la Laia, abans de pujar, li ha explicat on era: a terra, entre els testos dels geranis.

Torna al balcó a acabar-se el berenar. I llavors, sobre la petita taula de marbre, hi veu el seu tren. I, al costat, una cotorra verda.

–Puet-puet! –diu la cotorra. I marxa volant.

La Laia corre cap a la barana i veu com la cotorra vola fins al taronger del pati del senyor Nosaltes.

Quin misteri!

L'endemà, quan es lleva, encara no s'ha pogut treure el senyor Nosaltes del cap. Esmorza, prepara la bossa i surt de casa. És dia d'escola.

En Claudi, el porter, escombra el primer tram d'escalas.

–Bon dia, Laia.

–Bon dia, Claudi.

I llavors, a la Laia li ve una idea al cap.

–Claudi... què en saps del senyor Nosaltes?

El porter deixa l'escombra i pensa una estona abans de respondre.

–Poca cosa, Laia. Fa cinc anys que viu al primer pis i pràcticament no hem parlat mai. Surt molt poc de casa.

Encara més misteri.

–Abans, al seu pis vivia la senyora Dachs –continua explicant en Claudi–. Era una dona molt gran que tampoc no sortia massa, però devia ser per l'edat. Tenia una gran fallera pels ocells i en tenia la casa plena. Quan va morir, el senyor Nosaltres es va quedar la casa... i els ocells.

En Claudi esbossa un gran somriure. Sap que el que ha explicat encara fa més misteriós el senyor Nosaltres, però malauradament no pot afegir-hi gran cosa.

–Només surt per comprar menjar. Du un carretó de la compra gros i atrotinat i sempre torna carregat fins dalt de sacs. El menjar dels ocells, suposo.

La Laia camina cap a l'escola. Se li ha fet tard i ara ha d'anar de pressa.

A l'hora del pati, pregunta als companys de classe si algú l'ha vist. Amb aquella gavardina, el barret i la màscara segur que si algun cop l'han vist pel carrer, el recordaran. Però ningú no l'ha vist mai.

I llavors, morta de curiositat, decideix que el seguirà quan vagi a comprar.

La Laia passa força estones a la porteria, esperant que el senyor Nosaltres surti de casa. No ha tingut sort, de moment.

—Si busques el senyor Nosaltres —diu el porter, que li endevina les intencions—, hauràs d'esperar fins dissabte. Poques vegades surt entre setmana.